FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. FEDERICO MANCINI

fremsat den 8. juli 1986 *

Høje Domstol.

1. Under en sag mellem Irish Grain Board (Trading) Ltd (herefter benævnt »Irish Grain«) og Landbrugsministeriet har Irlands Supreme Court anmodet Domstolen om at fortolke to retsakter, som er udstedt af Fællesskabet, dels Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugsektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (EFT 1971 I, s. 231), dels Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT L 139, s. 37). Supreme Court ønsker navnlig oplyst, om — og i givet fald under hvilke betingelser — en handlende har krav på monetære udligningsbeløb i forbindelse med import af korn, når der ikke er ført klart bevis for, at kornet er blevet bragt i omsætning i importstaten.

Mellem december 1977 og juli 1978 eksporterede Irish Grain (et såkaldt »industrial and provident society«, dvs. en slags andelsselskab), som indkøber korn fra sine medlemmer og sælger det på deres vegne, korn fra Irland til fem opkøbere i Nordirland. Inden for denne periode blev der opkrævet monetære udligningsbeløb ved eksport fra Irland til Det forenede Kongerige og ydet monetære udligningsbeløb ved import til Det forenede Kongerige. På daværende tidspunkt havde de to lande indgået en aftale i henhold til artikel 2a forordning nr. 974/71, hvorefter eksportstaten på importstatens vegne udbetaler de monetære udligningsløb, som påhviler importstaten. Som følge heraf anmodede Irish Grain Landbrugsministeriet (som er det kompetente interventionsorgan i Irland) om udbetaling af monetære udligningsbeløb for det korn, der var importeret til Det forenede Kongerige. Det er ubestridt, at Irish Grain's toldagent udfyldte de fornødne dokumenter, dels vedrørende monetære udligningsbeløb, dels vedrørende eksport af den slags korn, som er omhandlet i hovedsagen. Blandt andet indeholdt disse dokumenter kontroleksemplaret af T5-blanketten, hvori var angivet, at kornet »er bestemt til forbrug i Nordirland«.

Interventionsorganet fulgte den praksis at udbetale monetære udligningsbeløb til Irish Grain uden opsættelse, når kornet blev eksporteret i selskabets egne lastbiler eller af en speditør for selskabets regning, men fandt det derimod nødvendigt at foretage en administrativ undersøgelse, når kornet blev transporteret af speditører, der handlede for de nordirske opkøberes regning. De britiske toldmyndigheder, hvem det var pålagt at foretage undersøgelsen, kunne imidlertid ikke med sikkerhed fastslå, om det i sagen omhandlede korn var blevet bragt i fri omsætning i Det forenede Kongerige med henblik på forbrug. Som følge heraf nægtede det irske landbrugsministerium at udbetale monetære udligningsbeløb.

Herefter anlagde Irish Grain sag mod interventionsorganet ved High Court of Ireland med påstand om, at dette tilpligtedes at udbetale monetære udligningsbeløb på i alt 138 000 IRL. Ved domme af 9. marts 1981 og 19. juli 1982 statuerede High Court, at de nordirske opkøbere, eller i hvert fald

* Oversat fra italiensk.

enkelte af disse, havde gjort sig skyldige i svigagtige transaktioner og uregelmæssigheder. Retten lagde herved endvidere til grund, at Irish Grain på ingen måde var skyldig i eller havde kendskab til sådanne uregelmæssigheder, hvorfor retten anerkendte selskabets krav på monetære udligningsbeløb og tilpligtede ministeriet at betale det indtalte beløb, dog uden de påståede renter.

Landbrugsministeriet ankede imidlertid dommen af 19. juli 1982 til Supreme Court under henvisning til, at de britiske myndigheders undersøgelse og High Court's konstatering af, at opkøberne havde gjort sig skyldig i svigagtige transaktioner og uregelmæssigheder, udgjorde fornødent grundlag for Landbrugsministeriets nægtelse af at udbetale de monetære udligningsbeløb, som Irish Grain havde rejst krav om, i hvert fald så længe det ikke var bevist, at kornet var blevet bragt i omsætning på importmedlemsstatens område med henblik på forbrug. Interventionsorganet støttede sin argumentation på en række bestemmelser i fællesskabsretten, navnlig artikel 8 i Rådets forordning nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196) samt artiklerne 11 og 16 i forordning nr. 1380/75.

Irish Grain fastholdt imidlertid, at Landbrugsministeriet var uberettiget til at nægte udbetaling af de monetære udligningsbeløb og gjorde herved navnlig gældende, at artikel 8 i forordning nr. 729/70 ikke kunne finde anvendelse i sagen på grund af den aftale, der var indgået mellem Det forenede Kongerige og Irland i henhold til artikel 2a i forordning nr. 974/71, som ændret ved forordning nr. 1112/73 (EFT L 114, s. 4). Efter Irish Grain's opfattelse var interventionsorganet nemlig forpligtet til at udbetale beløbet, når det udelukkende handlede på importstatens vegne. Irish Grain anførte endvidere, at det havde krav på renter af de monetære udligningsbeløb fra den dato, hvor det havde rejst krav om betaling, samt at det havde krav på betaling i engelske og ikke i irske pund.

På baggrund af disse argumenter og under hensyn til, at en fortolkning af EF-retlige regler var nødvendig for at afgøre tvisten, gjorde Irlands Supreme Court brug af sin forelæggelsesadgang efter traktatens artikel 177 og besluttede ved kendelse af 25. juni 1985 at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

a) Kan en medlemsstat, når der består en pligt til at udbetale monetære udligningsbeløb ved eksport af varer til en anden medlemsstat i henhold til de herom gældende EF-forordninger og andre EF-forskrifter vedrørende udbetaling af monetære udligningsbeløb (jfr. navnlig EØF-traktatens artikler 38-45, Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971, med senere ændringer, Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975, med senere ændringer, samt Kommissionens forordning nr. 3094/76 af 17. december 1976), nægte udbetaling heraf, såfremt de pågældende varer på grund af svig eller andre uregelmæssigheder fra købernes side ikke er blevet bragt i omsætning i den importerende medlemsstat, også selv om toldformaliteterne er afsluttet, de foreskrevne T5-blanketter er udstedt, og »eksportøren« eller »den interesserede« — i den i de nævnte forordninger forudsatte betydning — stedse har været i god tro med hensyn til de pågældende handler?

b) Kan en medlemsstat nægte at udbetale monetære udligningsbeløb ved eksport af varer til en anden medlemsstat, medmindre og indtil den, der rejser krav om beløbet, beviser, at handelen er

gennemført i overensstemmelse med gældende forordninger og andre EF-forskrifter, uanset, at han har fremlagt de foreskrevne T5-blanketter og i øvrigt været i god tro?

c) I en situation, hvor de kompetente myndigheder, som skal udbetale monetære udligningsbeløb, ikke har udbetalt beløbet inden to måneder efter modtagelsen af den nødvendige dokumentation, fordi de har iværksat administrative undersøgelser på grund af tvivl om dokumentationen, skal artikel 16 i Kommissionens forordning nr. 1380/75 da fortolkes således, at de er forpligtet til at betale renter af beløbet, og i bekræftende fald fra hvilket tidspunkt og efter hvilken rentesats?

d) Når en medlemsstat efter Rådets forordning nr. 974/71, med senere ændringer, er forpligtet til at opkræve en eksportafgift, og den efter aftale med en anden medlemsstat — der er indgået i henhold til samme forordnings artikel 2a — udbetaler det monetære udligningsbeløb, som påhviler den anden medlemsstat, dvs. importstaten, og det viser sig, at det monetære udligningsbeløb overstiger eksportafgiften, således at det beløb, der skal udbetales, udgør forskellen mellem disse to, skal nævnte artikel 2a i forordning nr. 974/71 og artikel 8 i forordning nr. 1380/85 da fortolkes således, at den pågældende har krav på at få beløbet udbetalt i importstatens valuta, dvs. den stat, som beløbet i sidste ende påhviler?

2. Under hensyn til de mange domme, Domstolen har afsagt på området, skal jeg kort referere de bestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb, som er omtalt i spørgsmålene. Artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning nr. 974/71, som ændret ved forordning nr. 509/73 (EFT L 50, s. 1), bestemmer følgende: »såfremt en medlemsstat i handelsøjemed tillader en kurs for sin valuta, der enten opad eller nedad overskrider den grænse for udsving... der var gældende den 12. maj 1971, a) opkræver den medlemsstat, hvis valuta ved opskrivning overskrider grænsen for udsving, ved import og yder ved eksport, b) opkræver den medlemsstat, hvis valuta nedad overskrider grænsen for udsving, ved eksport og yder ved import, udligningsbeløb for de varer, der er omhandlet i stk. 2 i samhandelen mellem medlemsstaterne og tredjelande.«

I den i litra b) omhandlede situation er det normalt eksportstaten, som opkræver eller yder monetære udligningsbeløb, forudsat toldformaliteterne er afsluttet og varen har forladt eksportstatens område [jfr. artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1380/75]. Efter bestemmelserne er det derimod importstaten, der udbetaler eller opkræver de monetære udligningsbeløb, der skal ydes eller erlægges i forbindelse med indførsel. Artikel 2a i forordning nr. 974/71 giver imidlertid eksport- og importstaterne mulighed for at indgå en aftale, hvorved udbetalingen af de beløb, der påhviler sidstnævnte, udbetales af førstnævnte. Bestemmelsen lyder således: »Når varer, der er udført fra en medlemsstat, er blevet indført i en medlemsstat, hvem det påhviler at yde et udligningsbeløb ved indførsel, kan den eksporterende medlemsstat, [efter aftale med den indførende medlemsstat], betale de udligningsbeløb, der skal ydes af den indførende medlemsstat... Udligningsbeløbet omregnes ved anvendelse af de pågældende valutaers a vista-kurs, således som denne kontateres i løbet af en periode, som skal fastsættes«.

De nærmere gennemførelsesregler til denne bestemmelse er fastsat i artikel 11 i forordning nr. 1380/75. Artikel 11, stk. 2, 1. afsnit, bestemmer følgende: »Den udførende medlemsstats betaling af det monetære udligningsbeløb, som skulle ydes af den indførende medlemsstat, er betinget af, at der føres bevis for afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel og opkrævningen af told og afgifter med tilsvarende virkning, som skal betales i den indførende medlemsstat«. Dette bevis skal ifølge 2. afsnit tilvejebringes ved fremlæggelse af det kontroleksemplar, som er omhandlet i artikel 1 i Kommissionens forordning nr. 2315/69 af 19. november 1969 om benyttelse af fællesskabsforsendelsesdokumenterne ved gennemførelse af fællesskabsforanstaltninger, der medfører kontrol med varernes anvendelse og / eller bestemmelse (EFT 1969 II, s. 502). Forordningen opregner udtømmende de oplysninger, der skal være indeholdt i dette dokument, den såkaldte T5-blanket.

Der findes to andre generelle bestemmelser i forordning nr. 1380/75, som har betydning for denne sag. Den første er bestemmelsen i artikel 8 vedrørende størrelsen af de monetære udligningsbeløb. Stk. 1 heri bestemmer, at »satsen for det monetære udligningsbeløb, som skal ydes eller opkræves, er den, som gælder på udførselsdatoen eller indførselsdatoen«. Ifølge stk. 5 er indførselsdatoen den samme dato som »den, der lægges til grund med hensyn til beregning af told og afgifter«. Den anden generelle bestemmelse af betydning for sagen er artikel 16, som fastsætter den periode, inden for hvilken udbetalingen af de monetære udligningsbeløb skal finde sted. Det hedder heri: »Når de kompetente myndigheder skal yde et monetært udligningsbeløb, skal udbetalingen finde sted inden to måneder efter den dag, hvor indgivelsen af alle dokumenter har fundet sted, undtagen... i tilfælde af force majeure, eller i det tilfælde, hvor der er tvivl om de fremlagte dokumenters nøjagtighed, og der er indledt en administrativ undersøgelse heraf.«

Som afslutning af min gennemgang af gældende EF-bestemmelser på området skal jeg endelig omtale artikel 8 i Rådets forordning nr. 729/70, hvorefter »medlemsstaterne... i overensstemmelse med de nationale adminstrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser [træffer] de fornødne foranstaltninger for at sikre sig, at de af Fonden (det vil sige Den europæiske udviklings- og garantifond for Landbruget) finansierede foranstaltninger virkelig er blevet gennemført, og at de er blevet gennemført på behørig måde, a) at forhindre og forfølge uregelmæssigheder, b) at gennemføre tilbagebetaling af beløb, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser...«.

En sidste bemærkning om de gældende bestemmelser. Den nationale ret refererer i sit første spørgsmål til artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 3094/76 om supplerende gennemførelsesbestemmelser for monetære udligningsbeløb i samhandelen mellem Irland og Det forenede Kongerige (EFT L 348, s. 21). Denne bestemmelse, hvorefter de kompetente myndigheder, for at undgå uregelmæssigheder, kan gøre ydelsen af monetære udligningsbeløb afhængig af særlige betingelser, synes imidlertid ikke at have nogen forbindelse med denne sag. Ifølge samme forordnings artikel 1, stk. 2, skal de to medlemsstater straks underrette Kommissionen om de trufne foranstaltninger. De to medlemsstater har fastsat særlige betingelser vedrørende korn ved en aftale, som blev meddelt Kommissionen den 30. maj 1979, dvs. efter at de faktiske omstændigheder i denne sag fandt sted.

3. Irlands Supreme Court har i denne sag for det første spurgt Domstolen, om det er lovligt, at en medlemsstat afslår at udbetale monetære udligningsbeløb, selv om toldformaliteter er afsluttet, og det fremgår, at eksportøren har været i god tro, men der er tvivl om, hvorvidt de pågældende varer også virkelig er blevet bragt i omsætning i

importstaten. Såvel sagsøgte i hovedsagen som Kommissionen har foreslået, at dette spørgsmål besvares bekræftende, hvorimod Irish Grain har gjort gældende, at det bør besvares benægtende.

Til støtte for sin opfattelse har Irish Grain fremført følgende tre argumenter:

a) For det første, at eksporten udgør én enkelt transaktion og ikke kan opdeles i to stadier. Afslutningen af importformaliteterne og den påtegning, som importstatens toldmyndigheder påfører T5-blanketterne, og som godtgør, at varen er kommet ind i importstaten, udelukker enhver tvivl om, at varen er bragt i omsætning i importstaten;

b) for det andet kræver EF-reglerne, herunder navnlig artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75, ikke noget direkte bevis for, at varen rent faktisk er blevet bragt i omsætning på importstatens eget marked;

c) for det tredje ophører varen med at være under eksportørens kontrol på det tidspunkt, hvor den eksporteres, og eksportøren kan ikke vide, hvad der herefter sker med den.

Disse argumenter støttes efter sagsøgerens opfattelse af Domstolens dom af 18. september 1980 i sag 795/79, Handelsmaatschappij Pesch & Co. BV (Sml. s. 2705), og dom af 1. oktober 1981 i sag 196/80, Anglo-Irish Meat Company Ltd (Sml. s. 2263). Irish Grain anfører, at Domstolen i disse sager statuerede, at eksportstaten ikke, når den handler på importstatens vegne og selv udbetaler de monetære udligningsbeløb, kan anfægte den dokumentation, som fremlægges af importstatens toldmyndigheder.

Jeg føler mig ikke overbevist om sidstnævnte argument. Som Kommissionen med rette har gjort gældende, er det udtryk for en overdreven forenkling af problemet, såfremt man udelukkende forsøger at løse det ved hjælp af en bogstavelig fortolkning af artikel 11 i forordning nr. 1380/75 (der som nævnt bestemmer, at eksportøren har krav på monetære udligningsbeløb, såfremt han fører bevis for, attoldbehandlingen er afsluttet, hvilket navnlig føres ved fremlæggelse af T5-blanketten), og såfremt man ikke tager hensyn til, hvad der efterfølgende sker med den eksporterede vare, Hertil kommer — hvilket jeg tilføjer — risikoen for dokumenternes manglende troværdighed. Artikel 11 må desuden ses i sammenhæng med *alle* forordningens øvrige bestemmelser, eller rettere samtlige andre EF-forskrifter vedrørende monetære udligningsbeløb.

Forordning nr. 1380/75 indeholder nemlig, som tidligere nævnt, i artikel 16 en anden bestemmelse, der giver de kompetente myndigheder beføjelse til at udsætte udbetalingen af de monetære udligningsbeløb, såfremt der er indledt en administrativ undersøgelse på grund af »tvivl om de fremlagte dokumenters nøjagtighed«. Så meget mere kan de kompetente myndigheder afslå at udbetale beløbene, når der ikke blot er »indledt«, men endog afsluttet en administrativ undersøgelse, og denne bekræfter tvivlen om dokumenternes nøjagtighed. I så fald skal myndighederne nemlig afslå udbetalingen, da de er forpligtet til at sikre sig, at de foranstaltninger, som finansieres af Den europæiske Udviklings- og Garantifond, også rent faktisk gennemføres, og tillige at de gennemføres korrekt, samt forhindre og forfølge uregelmæssigheder (jfr. artikel 8 i forordning nr. 729/70).

Men dette er ikke alt. Domstolen har nemlig også fastslået, at det er formålet med de monetære udligningsbeløb at sikre en tilfredsstillende samhandel med produkter mellem to lande, som har forskellige prisniveauer, og har fastslået, at den monetære udligningsordning kun finder anvendelse,

a) såfremt der rent faktisk foregår en handel med de pågældende varer mellem de to medlemsstater, og b) prisforskellen mellem den eksporterende og den importerende stat udgør en økonomisk faktor, som indvirker negativt på samhandelen (jfr. dom af 27. oktober 1981 i sag 250/80, Töpfer, Sml. s. 2465).

Når det lægges til grund, at de monetære udligningsbeløb har til formål at »afbøde virkningerne af svingende valutakurser, der i forbindelse med markedsordninger for landbrugsprodukter, der bygger på faste priser, kan fremkalde forstyrrelser i samhandelen« (jfr. dom af 15. oktober 1985 i sag 125/84, Continental Irish Meat Ltd, præmis 16, Sml. s. 3441), vil beløbene kun kunne opfylde deres formål, såfremt varen også rent faktisk når frem til markedet i importstaten, fordi dette er den eneste omstændighed, der kan give anledning til en ændring i valutakurserne. På den anden side er dette krav, som generaladvokat Capotorti med rette fremhævede i Töpfer-sagen, *ikke i sig selv* opfyldt, fordi toldformaliteterne er afsluttet. Afslutningen af toldformaliteterne er en betingelse for at bringe produktet i omsætning på importstatens marked, men så længe varen ikke opfylder den yderligere betingelse om, at den rent faktisk er leveret, kan man ikke tale om, at der er fremkaldt »forstyrrelser i samhandelen«.

Dernæst bør det anføres, at der ikke er nogen støtte for Irish Grain's argument om, at interventionsorganet, som udbetaler monetære udligningsbeløb i henhold til en aftale, indgået i medfør af artikel 2a i forordning nr. 974/71, handler på importstatens vegne og derfor ikke kan undlade at opfylde denne forpligtelse. I forbindelse med omtalen af de domme i retspraksis, som Continental Irish Meat havde påberåbt sig i nævnte sag, præciserede Domstolen, at de beføjelser, som ved Fællesskabets retsforskrifter er henlagt til medlemsstaternes interventionsorganer, indebærer en vidtgående kompetence til at administrere den monetære udligningsordning. Navnlig har interventionsorganet, når det handler i medfør af artikel 2a, de samme beføjelser, som tilkommer det med hensyn til opkrævning af monetære udligningsbeløb ved eksport af varer fra interventionsorganets egen medlemsstat.

Endelig er den omstændighed, at der foreligger en uregelmæssighed, som skyldes svigagtig adfærd fra tredjemands side, efter min opfattelse uden relevans, eller rettere det er en del af eksportørens handelsrisiko. Eksportøren kan nemlig gardere sig mod denne risiko ved at få indsat en klausul herom i den kontrakt, han indgår med køberen.

4. Med det andet spørgsmål ønsker den nationale ret oplyst, om bevisbyrden for, at varen rent faktisk er blevet bragt i omsætning på importstatens marked, påhviler den, der rejser krav om monetære udligningsbeløb, eller interventionsorganet. Som tidligere nævnt finder Irish Grain, at svaret på dette spørgsmål afhænger af, hvorledes artikel 11 i forordning nr. 1380/75 fortolkes. Efter denne bestemmelse er det afgørende, at T5-blanketten er fremlagt med toldmyndighedernes påtegning. Irish Grain mener altså, at eksportøren har løftet sin bevisbyrde med afslutningen af toldformaliteterne, og at han ikke er forpligtet til også at bevise, at den pågældende handel faktisk har fundet sted og er blevet korrekt udført.

Med denne argumentation tages der imidlertid ikke hensyn til bestemmelsen i artikel 16, der, som Domstolen ved, giver interventionsorganet mulighed for at indlede en administrativ undersøgelse vedrørende handelens lovlighed og dokumenternes nøjagtighed. For mig at se er det klart, at

når man ikke kan drage nogen sikre konklusioner af disse undersøgelser, må den person, der rejser krav om de monetære udligningsbeløb, bære bevisbyrden og opklare eller berigtige forholdene ved at godtgøre, at varen også rent faktisk er nået frem til markedet i importstaten.

Det kan heller ikke anføres, at Domstolens dom af 5. december 1985 i sag 124/83, Direktoratet for Markedsordningerne mod Corman, strider mod denne opfattelse. Heri statueredes det, at det er »de kompetente myndigheder, der gør gældende, at dokumentet (dvs. T5-dokumentet) er indholdsmæssigt urigtigt, som må føre bevis herfor« (præmis 50). Den foreliggende sag drejer sig nemlig om et andet problem end Cormansagen. I den foreliggende sag blev beløbet ikke udbetalt, fordi det fremgik af den administrative undersøgelse, at man ikke kunne fæste lid til tolddokumenterne, mens en tilsvarende administrativ undersøgelse i Corman-sagen havde bekræftet dokumenternes troværdighed, hvorefter myndighederne var forpligtet til at frigive køberens sikkerhedsstillelse. Det nationale interventionsorgan var imidlertid ikke overbevist om undersøgelsens pålidelighed, og foranstaltede en anden undersøgelse for at kræve beløbet tilbage. I denne situation fandt Domstolen konsekvent nok, at bevisbyrden måtte påhvile interventionsorganet.

5. Med det tredje og fjerde spørgsmål ønskes det oplyst, om der skal erlægges renter ved forsinket udbetaling af monetære udligningsbeløb, og endvidere, i hvilken valuta de monetære udligningsbeløb skal udbetales. Med de resultater, som jeg er kommet frem til i det foregående, kunne jeg undlade at behandle disse problemer, men skal for fuldstændighedens skyld tage stilling dertil.

Hvad angår spørgsmål c) skal jeg erindre om, at det efter fast praksis »påhviler... de nationale retter... at afgøre alle spørgsmål (vedrørende tilbagebetalingen), herunder rentebetaling, idet myndighederne herved skal anvende deres nationale regler om rentesatsen på det tidspunkt, hvorfra renteberegning skal ske« (jfr. dom af 21. maj 1976, 26/74, Roquette mod Kommissionen, Sml. s. 677, se dommens præmis 12, og dom af 12. juni 1980 i sag 130/79, Express Dairy Food mod Intervention Board for Agricultural Produce, Sml. s. 1887, se dommens præmis 17). Domstolen har opstillet dette princip i sager vedrørende tilbagebetaling af uretmæssigt opkrævede afgifter, men princippet må have generel gyldighed og gælde inden for ethvert område, hvor der ikke findes særlige bestemmelser om betaling af renter, dvs. også i relation til monetære udligningsbeløb.

Som Kommissionen tillige med rette har påpeget under den mundtlige forhandling skal den nationale ret have følgende to forhold for øje: a) For det første, at bestemmelsen i artikel 16, som flere gange omtalt, giver interventionsorganet mulighed for at udsætte betalingen af de monetære udligningsbeløb, indtil den administrative undersøgelse eller det bevis, der fremlægges af eksportøren, godtgør, at varen er nået frem til markedet i importstaten, b) og for det andet, at betalingsvilkårene ikke må være mindre gunstige end dem, der gælder i tilsvarende situationer efter national ret, og ikke i praksis må gøre det umuligt at hævde de rettigheder, som er sikret i Fællesskabets retsorden (jfr. dom af 9. november 1983 i sag 199/82, Amministrazione finanze dello Stato mod San Giorgio, Sml. s. 3595, dommens præmis 12).

Jeg skal herefter endelig behandle spørgsmålet om, i hvilken valuta beløbet skal erlægges. Som bekendt skal medlemsstaterne udbetale monetære udligningsbeløb i deres egen valuta til den kurs, der gælder på indførelsestidspunktet. Når der indgås en aftale i henhold til artikel 2a i forordning 974/71, må denne regel imidlertid ikke anvendes på en sådan måde, at den stiller de handlende ufordelagtigere. Følgelig skal de monetære udligningsbeløb i den foreliggende sag, og under de omstændigheder, der er beskrevet af Irlands Supreme Court,

udbetales enten i UKL eller i et hertil svarende beløb i IRL, beregnet efter førnævnte kurs.

Man kan i denne forbindelse anføre, at den her foreslåede løsning nok er rimelig, men at den er i strid med Domstolens dom i Continental Irish Meat-sagen, nærmere betegnet præmis 17, hvorefter artikel 2a alene indebærer en administrativ forenkling af den monetære udligningsordning, idet den gør det muligt at samle den enkelte eksportørs gæld og tilgodehavender på samme konto hos interventionsorganet i én medlemsstat (i dette tilfælde Irland) og i den pågældende stats valuta (i dette tilfælde IRL). Indsigelsen synes imidlertid uberettiget. Som tidligere nævnt bestemmer artikel 2a nemlig, at »udligningsbeløbet omregnes ved anvendelse af de pågældende valutaers a vista-kurs, således som denne konstateres i løbet af en periode, som skal fastsættes«. Ved omtalen af eksportstatens valuta må Domstolen altså have tænkt på det beløb, der er udtrykt i denne stats valuta, men oprindeligt beregnet i importstatens valuta og derefter omregnet til den kurs, der var gældende på indførselstidspunktet.

6. På grundlag af det anførte skal jeg således foreslå Domstolen at besvare de spørgsmål, der er forelagt af Irlands Supreme Court ved kendelse af 25. juni 1985 i sagen mellem Irish Grain Board (Trading) Ltd og Landbrugsministeren, på følgende måde:

1) Når en medlemsstat efter fællesskabsretten er forpligtet til at udbetale monetære udligningsbeløb for varer, som eksporteres til en anden medlemsstat, kan den nægte dette, såfremt iværksættelsen af en administrativ undersøgelse har bragt tvivl om, hvorvidt varerne rent faktisk er blevet bragt i omsætning på markedet i importstaten, selv om toldformaliteterne er afsluttet, T5-blanketten udstedt og eksportøren har handlet i god tro.

2) Bevisbyrden for, at eksporten er blevet korrekt gennemført, og at varen rent faktisk er blevet bragt i omsætning, påhviler den, der gør kravet på monetære udligningsbeløb gældende.